

Armastus on igavene

Krister Kivi raamatu „Üksteist“ andis välja 2010. aastal kirjastus Menu. Raamatu kogumahuks on 200 lehekülge, mis jaguneb kahekümne kaheks peatükiks. Krister Kivi on 38-aastane eesti ajakirjanik, fotograaf, publitsist ja luuletaja. „Üksteist“ oli noore kirjaniku esimene romaan. Peamiselt teatakse Kivi siiski ajakirjaniku ning publitsistina ajalehest Eesti Ekspress.

Esmapilgul näib teos pakkuvat enesest järjekordset oodi kergele ajaviitekirjandusele. Raamatu välimus ei paku endast mitte midagi lootustandvat, kuigi siinkohal vaidleks Viivi Luige romaani „Seitsmes rahukevad“ üks tegelastest kriitikutele vastu, viidates asjaolule, et teose kaante põhivärviks on roheline, mis sümboliseeris tema arvates lootust. Raamatu tagakaanetekst on samuti mitte midagi ütlev ning ilmselt asetaksid paljud raamatupoes olijatest peale selle teksti lugemist raamatu riiulile tagasi. „Üksteist“ annab oma ilmetust välimusest hoolimata sisuka ülevaate tänapäeva stampnoore argielust, eriti tema suhtest armastusse. Romaan on suunatud eelkõige nooremale lugejaskonnale, kuid võib pakkuda mõtlemisainet ka vanematele.

Teos keskendub kahele süzeeliinile, mis vahelduvad paralleelselt teineteisega. Tegelastel puuduvad nimed, neid on tähistatud vaid initsiaalidega. Tegevuspaikadeks on metropolid ning sündmused leiavad aset 2010. aasta sügisel ning 2011. aasta kevadel. Raamatut iseloomustavad sügavalt detailsed kirjeldused, mis aitavad tegelaskujudega lugejal sulanduda. „Vaip, mis katab laia treppi, mis ulatub keldrikorrusel olevasse söögisaali, on tumepunane ja kergelt võidunud ning kaks astet enne suurt võltskullast käepidemetega ust seisab trepil naeratav-noogutav maharadža, peas hiigelsuur turban ning nina all hallisegused vuntsid, mille ta aeg-ajalt oma peost läbi joosta laseb.“(Menu 2010, lk 34)

Kas ühepoolse armastusega saab elada? Selliselt sõnastuks kahe peategelase üks paljudest probleemidest. Armastus on teose läbivaks teemaks. Mõlemad kannatavad pendellikku suhte küüsis, mille valusid püüab raamat edasi anda. Tegelikuses ei vaeva peategelasi üksnes ühepoolse armastuse küsimus. Neid kummitab ka hirm: „Hirm selle ees, et ka armastust pole olnud; et kõik, mis on olnud, on olnud üksnes paaniline kartus saada keskealiseks ja vanaks, et siis, ühel keskpärasel hetkel, saada surnuks, olles jätkuvalt üksi.“ Taoline hirm valdab paljusid

kolmekümendatesse lähenevaid inimesi. Ühiskond on määranud daatumi, mille täistiksumisel peab indiviid vastama kindlatele kriteeriumitele, mida osaliselt peegeldab ka „Üksteist“. Kriteeriumitele mittevastamine võrdub sisuliselt ühiskonnast väljatõrjumisega ning halvimal juhul ka elust loobumisega. „Kell on pool üksteist, kui sa peavalu ja kõrbeva suuga ärkad, mõistes, et alanud on veel üks päev. Sa vaatad oma telefoni ja näed, et seal pole ühtegi sõnumit. Nüüd jääb sul üle vaid sügavalt hingata ja oodata, millal see kõik möödub. Õigupoolest, sügaval sees, oled sa juba sama hästi kui surnud.“(Menu 2010, lk 137)

Kuidas käituda, kui partnerit ei valda samad tunded, mis oleksid kahepoolseks armastuseks vajalikud? Kõige õigem oleks hoolimata raskustest edasi liikuda. Seda motot üritavad järgida ka kaks peategelast, kuid paraku ebaõnnestunult. Nagu sõnastab teose lõpplause: „Täna öösel pole ma enam üks, mõtlen ma, täna öösel näen ma A-d. Ma tean seda.“(Menu 2010, lk 199) Inimese usk armastusse on tugev nagu kivi, mida on väga raske murda.

Teoses on olulisel kohal moodsad tehnikaseadmed - nutitelefoniid, arvuti ning erinevad suhtluskanalid, mis on sedavõrd olulisel kohal noorte vastastikusel suhtlustasandil. Pelgalt üks lootustandev sõnapaar, vilkumas ekraanil, võib kujutada endast nii olulist ravi murtud südamele, samas kui *offline*-staatus mõjub südamele nagu õli tulele.

Kivi tabab oskuslikult ära sisemiselt katkirebitud nooruki. Raskused, mis uputatakse järjekordse alkoholipudeli sisse, lootes leida lohutust, mis hoolimata pudelist jääb vaid pelgalt unistuseks. See on romaan elust enesest.

Reiko Lill

Tallinna Reaalkool

12A

Juhendaja: Piret Järvela